

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: Οι κλασικές υποθέσεις  
του τερατολόγου Μακ Μπρέιν - Η γοργόνα της τύχης.  
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Γιάννης Χατζηγεωργίου, Χρύσα Γκούτζιου  
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ - ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Νατάσα Γκουτζικίδου  
ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΗ - ΕΞΩΦΥΛΛΟ: Ντέμι Κοσκινά  
ΜΑΚΕΤΑ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Ντέμι Κοσκινά, Ιωάννης Κουτρούμπας  
ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Ιωάννης Κουτρούμπας  
©Γιάννης Χατζηγεωργίου, Χρύσα Γκούτζιου, 2024  
©Εκδόσεις Lebee, Αθήνα 2024  
Πρώτη έκδοση: Οκτώβριος 2024  
Έντυπη έκδοση ISBN: 978-618-87309-3-9  
Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση σε 100% οικολογικό χαρτί.

Το παρόν έργο πνευματική ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις  
του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα)  
και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας.  
Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής άδειας του εκδότη κατά οποιοδήποτε  
τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή,  
εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση  
στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη και η εν γένει  
εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου).

ΕΚΔΟΣΕΙΣ LEBEE / LEBEE PUBLICATIONS  
info@lebeepublications.gr  
www.lebeepublications.gr

ΟΙ ΚΛΑΣΣΙΚΕΣ  
ΥΠΟΘΕΣΕΙΣ  
ΤΟΥ ΤΕΡΑΤΟΛΟΓΟΥ

ΜΑΚ ΜΗΡΦΕΙΝ

Η ΓΟΡΓΟΝΑ ΤΗΣ ΤΥΧΗΣ

Γιάννης Χατζηγεωργίου  
Χρύσα Γκούτζιου

ΜακΜπρέιν  
Ο Οίκος της Γοργόνας

Ευχαριστίες

Θα θέλαμε να εκφράσουμε από καρδιάς τις πιο θερμές μας ευχαριστίες στους τερατολόγους Αναστάση Μαυρογιάννη, Ραφαέλα Μαρτίνεζ, Μαρία Κοσμάτου και Τατιάνα Ζησιμάτου για την ανεκτίμητη συνεισφορά και την αμέριστη αγάπη που έδειξαν στο έργο μας. Ένα ιδιαίτερο ευχαριστώ αξίζει και στη Μίριαμ Μεταξά για το υπέροχο Τσουπακάμπρα που μας χάρισε.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 1<sup>ο</sup>

# Ο Οίκος της Γοργόνας της Τύχης

**Σκωτία, 13 Οκτώβρη 1900**

Ο ουρανός ήταν φορτωμένος με σύννεφα που κινούνταν ρυθμικά και συγχρονισμένα, σαν μια γκρίζα φουρτουνιασμένη θάλασσα που ολοένα στέναζε με βροντές. Οι πρώτες σταγόνες είχαν μόλις πέσει στο βρεγμένο έδαφος, στα πολυκαιρισμένα κεραμίδια και τα υπόστεγα, αφήνοντας σημάδια σε ό,τι κι αν άγγιζαν, ακόμα και στα πρόσωπα των ανθρώπων, που τα κάλυπταν με καπέλα ή άνοιγαν βιαστικά τις ομπρέλες τους για να τις αποφύγουν.

Δειλά δειλά ακολουθούσαν κι οι υπόλοιπες. Οι ψιχάλες έπεφταν όλο και πιο γρήγορα και η όποια ρυθμικότητα κατείχε η φύση άρχιζε να εγκαταλείπει, αφήνοντας πίσω μικρές λεπτές στάλες που έπεφταν με ορμή.

Υπό κανονικές συνθήκες στα απόκρημνα καντούνια του χωριού θα μύριζε έντονα η αλμύρα της θάλασσας, αν δεν την υπερκάλυπτε η χαρακτηριστική μυρωδιά της βροχής. Τα πλακόστρωτα σοκάκια ήταν γλιστερά όπως συνήθως, κάτι που είχαν συνηθίσει οι κάτοικοι και ανακάλυπταν με άσχημο τρόπο οι σπάνιοι επισκέπτες. Ο ήλιος πίσω από το γκρίζο πέπλο του ουρανού είχε μόλις πάρει ύψος, μιας και το ρολόι στην πλατεία έδειχνε εφτά το πρωί.

Λίγο πιο έξω από το χωριό, το όνομα του οποίου είχε αλλάξει τρεις φορές μέσα στους αιώνες και φαινόταν να προστατεύεται από μία πράσινη ασπίδα βρεγμένων και άγριων δέντρων, ένας πληθωρικός ντετέκτιβ και ο νεαρός βοηθός του στέκονταν μπροστά από ένα πέτρινο αρχοντικό κτίριο, κοιτώντας τη φαρδιά ξύλινη πόρτα του, τη στηριγμένη σε μαύρους μεντεσέδες, που έμοιαζαν δυσανάλογα σκουριασμένοι σε σχέση με την παλαιότητά τους.

Η πόρτα ήταν ανοιχτή λίγα μόνο εκατοστά κι ένα ψυχρό αεράκι έβγαινε από μέσα, σαν να προμήνυε ένα γεγονός - κάτι που είχε συμβεί ή που θα συνέβαινε. Η στάση των αντρών φανέρωνε πως αυτό που τους κρατούσε πίσω ήταν ο φόβος. Ο μεγαλύτερος από τους δύο έμοιαζε άνετος στη στολή του και συνηθισμένος στα έντονα καιρικά φαινόμενα, παρόλο που δεν κρατούσε ομπρέλα.

Είχε τοποθετήσει το καπέλο του με τέτοιο τρόπο ώστε να βλέπει πεντακάθαρα, ακόμα κι όταν η βροχή γινόταν έντονη. Το μεγάλο του μουστάκι, πληθωρικό και αυτό όπως και ο ίδιος, παρέμενε απόλυτα στεγνό. Τα μάτια του που ήταν κολλημένα στην είσοδο έλαμπαν, ενώ οι μπότες του βούλιαζαν μέσα στη λάσπη, λερώνοντας τις σόλες τους.

Ο Στάνλεϊ ένιωθε μία παγωνιά που δεν είχε σχέση με τον καιρό, ούτε με την υγρασία και τη βροχή, αλλά ούτε και με τη θάλασσα γύρω από το νησί, που συνήθως έσπαγε στα βράχια μανιασμένη. Το κρύο που αισθανόταν είχε περάσει μέσα από τα ρούχα του και έκανε τη θέρμη στην καρδιά του να τον εγκαταλείψει. Μόνο δύο ακόμα φορές είχε αισθανθεί έτσι.

Από τον καινούριο όμως περίμενε τέτοια στάση. Ο νεαρός δίπλα του στεκόταν ακίνητος και έμοιαζε ήδη βρεγμένος μέχρι το κόκαλο, σαν το καπέλο του να μην τον προστάτευε καθόλου. Τα ρούχα του έμοιαζαν πολύ μεγάλα για τη λεπτεπίλεπτη φιγούρα του. Σχεδόν έπλεαν γύρω του, σαν πανιά από ναυάγιο πάνω στα κύματα. Έδενε και ξέδενε τα χέρια του ξανά και ξανά. Τα μπλε του μάτια συναντούσαν το σπίτι, από τα κεραμίδια μέχρι τα παράθυρα, που δεν πρόδιδαν το παραμικρό για το τι μπορεί να έκρυβαν οι τοίχοι του.

Η ανοιχτή πόρτα ήταν σαν να τους καλούσε. Ένα κάλεσμα που δεν ήθελαν να απαντήσουν αλλά αν δεν το έκαναν εκείνοι, τότε ποιος;

Από τον μικρό, λοιπόν, το περίμενε. Αλλά σίγουρα όχι από τον ίδιο και όχι μετά από τριάντα χρόνια υπηρεσίας. Κι όμως, ακόμα πίεζε τον εαυτό του να κάνει το βήμα. Το δικό του βλέμμα ήταν κολλημένο σε κάτι διαφορετικό. Στο οικόσημο. Σκαλισμένο από ασήμι, στη μέση της πόρτας, αναπαριστούσε μία σαγηνευτική γοργόνα που κρατούσε στο δεξί της χέρι ένα μεγαλοπρεπές καράβι, με τρία

κατάρτια, άγκυρα και κανόνια.

Κάθε φορά που το έβλεπε ο Στάνλεϊ, σκεφτόταν το ίδιο. Ότι το καράβι και η γοργόνα έμοιαζαν τόσο αληθινά που φοβόταν πως θα ξεκολλήσουν από το ξύλο και θα πάρουν ζωή μπροστά στα μάτια του, πλημμυρίζοντας το χωριό με πελώρια κύματα που θα τους έπνιγαν όλους.

Αποφασίζοντας να σπάσει τη σιωπή, ο Στάνλεϊ γύρισε, κοίταξε τον βοηθό του και ρώτησε: «Τι έφαγες σήμερα για πρωινό;»

Ο Ρόμπερτ, σαν να ξυπνούσε από βαθύ όνειρο, ξεροκατάπιε. «Δύο αυγά και λίγο ψωμί».

«Ελπίζω να τα απόλαυσες γιατί δεν θα μείνουν και πολύ μέσα στο στομάχι σου» του απάντησε χωρίς να τον κοιτάζει.

Ναι, με το χιούμορ ένωσε κάπως καλύτερα, κάπως πιο δυνατός. Μπόρεσε επιτέλους να κάνει ένα βήμα προς τα μπροστά, προς το σπίτι.

Ήταν ένα πανέμορφο κτίσμα, ένα από τα νεότερα στο χωριό. Μόνο είκοσι τρία χρόνια είχαν περάσει από τη στιγμή που χτίστηκε. Ήταν σίγουρα το πιο μεγαλοπρεπές στο χωριό και δέσποζε επιβλητικό με το μέγεθός του στην κορυφή του μοναδικού λόφου του χωριού. Σε όποιο σημείο κι αν βρισκόσουν, μπορούσες να το δεις στον ορίζοντα. Τα χρώματά του θύμιζαν αυτά του ουρανού στην καταιγίδα, ενώ τα τεράστια παράθυρά του έκρυβαν τα μυστικά και ο θεόρατος πύργος που ορθωνόταν στο ένα άκρο του έμοιαζε να σκίζει τα σύννεφα. Τόση ομορφιά... Μόνο που η ομορφιά του έκρυβε στην πραγματικότητα φρίκη και όχι μόνο εκείνη τη μέρα.

Με αργά και προσεκτικά βήματα ο ντετέκτιβ έσπρωξε την πόρτα αποκαλύπτοντας μία σάλα με λευκό μαρμάρινο δάπεδο, καλυμμένο από κόκκινα χαλιά με περίτεχνα και λεπτομερή σχέδια.

Οι δύο άντρες τίναξαν τα ρούχα τους και σκούπισαν τα πρόσωπά τους όσο καλύτερα μπορούσαν, αφήνοντας το νερό να στάξει πάνω στα χαλιά, με αποτέλεσμα το χρώμα τους να γίνει ακόμα πιο σκούρο. Ο Στάνλεϊ έβγαλε το καπέλο του και το ακούμπησε στον καλόγερο δίπλα στην πόρτα. Ο νεαρός αντέγραψε τις κινήσεις του.

Στους τοίχους κρέμονταν βαριές βελούδινες κουρτίνες και έργα τέχνης, πίνακες επιδέξια ζωγραφισμένοι με πρωταγωνιστές προσωπικότητες του παρελθόντος. Η μόνη πηγή φυσικού φωτός μέσα στον χώρο ήταν τα παράθυρα, αν και με τόσα σύννεφα ο ήλιος δεν επέτρεπε καλή ορατότητα.

Μέσα από το γυαλί ο Ρόμπερτ μπόρεσε να διακρίνει το δάσος και στον ορίζοντα τη θάλασσα να ενώνεται με τον ουρανό. Το θέαμα τον ηρέμησε λίγο.

Ο Στάνλεϊ έκανε μία βόλτα γύρω από το μεγάλο, μακρόστενο, σκαλιστό, ξύλινο τραπέζι στο κέντρο της αίθουσας. Πάνω σε ένα δαντελωτό τραπεζομάντιλο υπήρχε ένα έτοιμο δείπνο· πιάτα γεμάτα και ποτήρια ξεχειλισμένα, χωρίς την παρουσία κανενός. Τα λαχανικά ήταν μouxλιασμένα, ενώ τα κρέατα - λαγός πρέπει να ήταν απ' όσο μπόρεσε να καταλάβει ο Ρόμπερτ - είχαν ήδη περάσει στο επόμενο στάδιο αποσύνθεσης. Πάνω από το τραπέζι κρεμόταν ένας επιβλητικός πολυέλαιος από ασήμι. Και αυτός ήταν, περιέργως, μαυρισμένος. Σαν από τον καιρό.

Στα αριστερά μία μεγάλη σκάλα οδηγούσε στους πάνω ορόφους, ενώ στον δεξιό τοίχο υπήρχε μία μόνο πόρτα, η οποία οδηγούσε κάπου αλλού. Και ήταν κλειστή.

Ο Ρόμπερτ κοίταξε τριγύρω.

«Μυρίζει απαίσια εδώ μέσα» σχολίασε.

«Τι περίμενες, ρε ψάρακα; Να μυρίζει φρεσκοψημένο ψωμάκι από τον φούρνο της κυρίας Λόβερ;» ρώτησε ο Στάνλεϊ.

Ο Ρόμπερτ τον κοίταξε με αποδοκιμασία.

Πλησίασαν το μεγάλο τραπέζι, παρατηρώντας τα σαπισμένα φαγητά που απλώνονταν κατά μήκος του, σαν πένθημα στεφάνια μιας άλλοτε ζωντανής ανάμνησης.

«Αν θέλεις να κάνεις αυτή τη δουλειά όσα χρόνια την κάνω εγώ, καλό είναι να συνηθίσεις τις μυρωδιές» είπε ο Στάνλεϊ, καθώς περιεργαζόταν τον χώρο.

«Μακάρι να μπορέσω να αντέξω τριάντα χρόνια, αλλά δεν νομίζω να τα καταφέρω» παραδέχτηκε με ένα χαμόγελο που έκρυβε απογοήτευση ο Ρόμπερτ. «Άλλωστε, έχω άλλες προτεραιότητες» συνέχισε την ώρα που έπαιζε με το δαχτυλίδι αρραβώνων στο δάχτυλό του.

«Ναι, ναι, ξέρουμε. Η όμορφη Έλσι... Πότε με το καλό;»

«Σε δύο μήνες. Περιμένουμε να φτιάξει λίγο ο καιρός για να κάνουμε την τελετή δίπλα στη θάλασσα».

«Στη Σκωτία είσαι, μικρέ. Πόσο περιμένεις να φτιάξει ο καιρός;»

Ο Ρόμπερτ δεν διαφώνησε. Ο συνάδελφός του είχε δίκιο. Έτσι προχώρησε κι έριξε μία ματιά στη σκάλα που οδηγούσε στους πάνω ορόφους. Ένιωθε τις τρίχες στον αυχένα του να σηκώνονται και ένα μυρμήγκιασμα διαπέρασε ολόκληρο το κορμί του. Μπορεί να ήταν το κρύο, μπορεί όμως και να ήταν κάτι άλλο. Ένιωθε σαν κάποιος να ήταν μαζί τους στο δωμάτιο, σαν κάποιος να τους παρακολουθούσε.

«Τι περιμένουμε να δούμε εδώ μέσα, Στάνλεϊ;»

Ο έμπειρος ντετέκτιβ τίναξε λίγο ακόμα νερό από τη στολή του και αναπροσάρμοσε τη ζώνη στη μέση του. Ένιωθε περίεργα σε αυτό το σπίτι, γι' αυτό και απέφευγε

να το επισκέπτεται συχνά. Ήξερε τι συνέβαινε σχεδόν καθημερινά εκεί μέσα· τα τραπέζια, τα πάρτι, οι άνθρωποι που το γέμιζαν με τόνους φαγητό και το αλκοόλ να ρέει άφθονο.

Ο Τόμας, ο ιδιοκτήτης του οίκου, αλλά και οι φίλοι του ήξεραν τι σημαίνει κάθε μέρα να είναι γιορτή. Και ο Στάνλεϊ ήξερε τι σημαίνει μπελάς. Γι' αυτό έμενε μακριά και να που τελικά είχε δίκιο. Γιατί εκείνο το πρωί οι φόβοι του Στάνλεϊ έγιναν πραγματικότητα.

«Κάτι φριχτό, στραβάδι. Κάτι φριχτό».

Κι όμως, η τραπεζαρία ήταν άδεια. Κανένα σημάδι πάλης, μόνο εγκατάλειψης. Πόσες ημέρες να ήταν παρατημένο το φαγητό; Ποια ήταν η τελευταία φορά που συνάντησε τον Τόμας ή τον γιο του; Ίσως και να είχαν περάσει επτά μέρες από τη στιγμή που στρώθηκε το τραπέζι στον ξακουστό Οίκο της Γοργόνας της Τύχης.

Στο μεταξύ, στο δυτικό κομμάτι του δωματίου, μία ορθάνοικτη πόρτα οδηγούσε σε μία ακόμα σάλα. Ο νεαρός έκανε έναν αργό κύκλο γύρω από το τραπέζι, ενώ ο Στάνλεϊ παρατηρούσε την άλλη ξύλινη πόρτα σαν να έκανε ανάκριση και περίμενε να βρει τον ένοχο.

«Πού να οδηγή άραγε;»

Ο Στάνλεϊ, που είχε απορροφηθεί στις σκέψεις του, γύρισε και τον κοίταξε. «Στις κουζίνες, στον κάτω όροφο λογικά. Ή στο υπόγειο».

«Κι αν οδηγή κάπου αλλού;»

Τα δάχτυλα του Ρόμπερτ έκλεισαν γύρω από το πόμολο και ετοιμάστηκε να το στρίψει. Ακριβώς εκείνη τη στιγμή ακούστηκε ο εκκωφαντικός ήχος ενός κεραυνού. Το αίμα του πάγωσε και του ξέφυγε ένα μικρό επιφώνημα, ενώ το σώμα του τινάχτηκε ολόκληρο. Πίσω του ένα γαργαριστό γέλιο γέμισε την αίθουσα.

«Φοβάσαι τους κεραυνούς, ψάρακα;»

Ο Ρόμπερτ, προσπαθώντας να συνέλθει, έφτιαξε λίγο τη στολή του και του απάντησε συγκροτημένα. «Οχι δα. Και θα προτιμούσα, ντετέκτιβ, να με αποκαλείτε με το όνομά μου».

«Ό,τι πεις... ψάρακα».

Ο Στάνλεϊ πλησίασε προς το μέρος του, δείχνοντας τη μεγάλη σάλα. «Πάμε από εδώ πρώτα και μετά περνάμε και στα ενδότερα».

Μπαίνοντας στη νέα αίθουσα που έμοιαζε με σάλα χορού, ο Ρόμπερτ κοίταξε τον ανώτερό του και πρόσθεσε ειρωνικά: «Θα έπρεπε να χαίρεσαι που έχεις νέο βοηθό και μπορείς και τον αποκαλείς “ψάρακα”. Αλήθεια, τι έπαθε ο προηγούμενος;» ρώτησε με απορία.



Ο ντετέκτιβ σοβάρεψε απότομα. «Τον δηλητηρίασαν».

Ο Ρόμπερτ πάγωσε για μία στιγμή.

«Πλάκα σου κάνω. Τον πυροβόλησαν» γέλασε ο Στάνλεϊ και τον σκούνησε στην πλάτη, προτρέποντάς τον να προχωρήσουν στο εσωτερικό του δωματίου.

Έκαναν να συνεχίσουν, μα ξάφνου στα πρόσωπά τους σχηματίστηκαν εκφράσεις φρίκης. Ένα αποτρόπαιο θέαμα περίμενε τους δύο αστυνομικούς. Πτώματα παντού. Πτώματα αντρών και γυναικών. Διαμελισμένα, κομμένα, τραβηγμένα, κάποια με γνωστό και βάνουσο τρόπο και κάποια με τρόπους που ο Στάνλεϊ δεν είχε ξαναδεί στην καριέρα του. Με τρόπους που δεν θα έπρεπε να υπάρχουν. Κάποια δεν είχαν καν πρόσωπα ή πιο σωστά εκεί που κάποτε υπήρχαν μάτια, μύτη και στόμα, τώρα υπήρχε μόνο μία μαύρη τρύπα. Όμως, ακόμα κι εκείνα που είχαν πρόσωπα, είχαν μεταμορφωθεί σε μάσκες απόλυτου τρόμου. Μάσκες χωρίς μάτια.

Αμέσως ένωσε ζάλη και ακούμπησε το χέρι του στον τοίχο δίπλα του, χωρίς να συνειδητοποιήσει ότι το ακουμπούσε σε αίμα που είχε πλέον στεγνώσει. Το τράβηξε με απδία και μια γκριμάτσα απέχθειας αποτυπώθηκε στο βλέμμα του.

Ο Ρόμπερτ έκανε ένα απότομο βήμα προς τα πίσω, βρίσκοντας το πιο κοντινό και άδειο βάζο, άδειασε το πρωινό του στο εσωτερικό.

«Στο είπα ότι θα τα βγάλεις. Μετράω δέκα» καυχήθηκε ο Στάνλεϊ. «Να μια τερατώδης γιορτή που είχε τερατώδες φινάλε».

Κάτι όμως τράβηξε την προσοχή του. Κάτι που λαμπύριζε ακόμα και χωρίς τις ακτίνες του ηλίου στο δάχτυλο ενός θύματος. Ένα από τα πτώματα φορούσε δαχτυλίδι και όχι ένα οποιοδήποτε δαχτυλίδι. Ένα δαχτυλίδι με οικοσημο. «Και αυτός μάλλον είναι ο γιος του Τόμας».

Σίγουρα δεν ήταν ο Τόμας. Ο Τόμας ήταν πάντα πιο ρωμαλέος, ενώ το πτώμα, αν και δεν μπορούσε να το αναγνωρίσει από το πρόσωπο, σίγουρα ανήκε σε κάποιον νεότερο. Αν, όμως, ο Τόμας δεν ήταν εδώ, πού να ήταν άραγε;

«Ποιος το έκανε αυτό;» ρώτησε ο Ρόμπερτ με σιγανή φωνή, σαν να φοβόταν να μιλήσει δυνατά.

Ο Στάνλεϊ παρέμεινε σιωπηλός για λίγα λεπτά. «Πάμε ξανά στην κλειστή πόρτα».

Με βαθιά ανάσα και αποφασιστικά βήματα, ο ντετέκτιβ κατευθύνθηκε προς τα πίσω και ο βοηθός του ακολούθησε, φορώντας το πιο γενναίο προσωπίο του.

Μία μόνο κίνηση χρειάστηκε για να περάσουν στο εσωτερικό της μικρής πόρτας και να αντικρίσουν ένα εξίσου αποτρόπαιο θέαμα. Και ενώ ο Ρόμπερτ πίστευε ότι η σκηνή του προηγούμενου δωματίου ήταν ό,τι χειρότερο μπορούσε

να αντικρίσει, το νέο θέαμα ήταν ακόμα πιο αποκρουστικό.

Στο δωμάτιο που θύμιζε καθιστικό, ένα ακόμα έργο «τέχνης» κοσμούσε τον τοίχο. Ένας «πίνακας» με θέμα το κόκκινο. Εκεί, στην επιφάνειά του, ήταν κολλημένα τα μέλη κάποιου. Ένα σώμα που θύμιζε ανθρώπινο ήταν διαμελισμένο και καρφωμένο με κυνηγετικά βέλη. Αιωρούνταν σχεδόν ματωμένο, παγωμένο στον χρόνο, σαν ο κόσμος γύρω του να είχε σταματήσει από το πόσο απάνθρωπο ήταν αυτό που του είχε συμβεί.

Κρύος ιδρώτας έλουσε τους δύο άντρες. Κανείς τους δεν τόλμησε να μιλήσει.

Ο Ρόμπερτ έκανε μόνο ένα βήμα πίσω και παραπάτησε, συνειδητοποιώντας ότι, παρότι ένιωθε ναυτία, δεν υπήρχε τίποτα άλλο να βγάλει. Ο Στάνλεϊ έμοιαζε σαν να είχε καρφωθεί στο πάτωμα με βέλη και ο ίδιος. Κοίταζε τον τοίχο κάτω από τον άνθρωπο που έχει βαφτεί ανεξίτηλα πορφυρός.

Το πρόσωπο του θύματος, αν μπορούσε να πει κανείς ότι είχε ακόμα πρόσωπο, ήταν και αυτό αγνώριστο, σαν να το είχε ξεσκίσει με μανία ένα άγριο θηρίο.

Ο Στάνλεϊ κοίταξε με την άκρη του ματιού του τον Ρόμπερτ, ο οποίος φαινόταν σχεδόν πράσινος από τη ναυτία, χωρίς καν να βρίσκεται στη θάλασσα. «Να τος και ο εντέκατος... Φτου!»

Συνοφρυώθηκε, κοιτάζοντας το δαχτυλίδι στο χέρι του πτώματος. Και αυτό είχε το οικόσημο του Οίκου της Γοργόνας της Τύχης.

Ο Στάνλεϊ πέρασε τα μάτια του πάνω από το πτώμα και σάρκασε: «Εσύ πώς και δεν πέθανες στο άλλο δωμάτιο;»

«Στάνλεϊ, τι λες να τον έφαγε;» ρώτησε ο Ρόμπερτ προσπαθώντας να ελέγξει το σώμα του που σχεδόν έτρεμε.

«Σίγουρα δεν τον έφαγε η αλαζονεία και η απληστία... Α, ρε Τόμας! Από θηρευτής θήραμα!»

«Πώς κατάλαβες ότι αυτός είναι ο Τόμας και ο άλλος ο γιος του;»

Ο Στάνλεϊ έκανε μία κίνηση προς το πτώμα λέγοντας: «Σου δίνω ένα λεπτό για να το βρεις μόνος σου. Θα σου δώσω κι ένα στοιχείο, να στο κάνω ακόμα πιο εύκολο. Τι υπήρχε στην πόρτα;»

Ο Ρόμπερτ σοβάρεψε και προσπάθησε να εστιάσει το βλέμμα του στο αποτρόπαιο θέαμα. «Άσε, το 'χω. Το δαχτυλίδι στο χέρι του;»

«Ναι... Και;» τον προέτρεψε ο Στάνλεϊ καταφέροντας να χαμογελάσει.

«Έχει το οικόσημο της Γοργόνας της Τύχης» απάντησε περήφανα ο Ρόμπερτ.

«Τι σημαίνει αυτό;»

«Ότι κανένας εκ των δολοφονηθέντων δεν έχει την όψη ή έστω κάποιο στοιχείο

που να προδίδει ότι είναι ο ιδιοκτήτης του οίκου, πέρα από εκείνους τους δύο».

«Από ψάρακας προβιβάστηκες σε τσακάλι».

Εκείνη τη στιγμή, η ξύλινη πόρτα, ο μόνος τρόπος διαφυγής τους, έκλεισε απότομα από έναν μανιασμένο αέρα που έμοιαζε να ήρθε από το πουθενά. Οι δύο άντρες σάστισαν παρατώντας τη συζήτηση. Με ένα τελευταίο βλέμμα στο πτώμα και ένα απόλυτου πανικού έτρεξαν στην πόρτα προσπαθώντας να την ανοίξουν.

Ο Ρόμπερτ γύρισε και τράβηξε το πόμολο ξανά και ξανά, αλλά μάταια. Η πόρτα παρέμενε πεισματικά κλειστή σαν κάποιος όχι μόνο να την είχε κλειδώσει, αλλά να είχε κολλήσει κάθε της σπιθαμή στην κάσα.

«Τίποτα» είπε στον ανώτερό του.

Με την καρδιά του να χτυπά δυνατά, ο Στάνλεϊ γύρισε στην άλλη άκρη του δωματίου. Στο βάθος του υπήρχε μία πόρτα που έμοιαζε και η μοναδική διέξοδος.

«Άστο, πάμε από εδώ» σχολίασε.

Ανοίγοντας τη δεύτερη πόρτα, φανερώθηκε μπροστά τους μία μεγάλη αίθουσα με μία περίτεχνη σκαλιστή σκάλα, διαφορετική από την πρώτη που είχαν δει και διαφορετική από εκείνη που είχε δει και στο παρελθόν ο Στάνλεϊ. Πάνω της ήταν απλωμένο ένα ακριβό περσικό χαλί. Ποτέ δεν είχε βρεθεί τόσο βαθιά στο σπίτι. Άλλη πόρτα πέρα από εκείνη που άνοιξαν για να μπουκ δεν υπήρχε. Ο μόνος δρόμος ήταν πάνω.

«Κι αν είναι ακόμα εδώ;» ρώτησε ο Ρόμπερτ.

Δεν χρειάστηκε να πει ποιος. Ήξεραν και οι δύο.

Νευρικοί, έβαλαν γρήγορα τα χέρια στη ζώνη τους, πιάνοντας τα όπλα τους και σημάδεψαν προς κάθε κατεύθυνση, έτοιμοι να αντιμετωπίσουν τον άγνωστο εχθρό. Χωρίς πολλά λόγια, ο ντετέκτιβ έκανε νεύμα στον βοηθό του να ανέβει και αυτός τη σκάλα, ελπίζοντας πως στον πάνω όροφο θα έβρισκαν τουλάχιστον τον δρόμο προς την έξοδο, ακόμα κι αν χρειαζόταν να περπατήσουν από κάποιο ύψος.

Το όπλο στα χέρια του Ρόμπερτ έμοιαζε βαρύ και παγωμένο. Δεν το είχε κρατήσει πολλές φορές. Δύο μόνο· όταν του το είχαν δώσει και κάθε φορά που έκανε πρόβα για το πώς έμοιαζε μαζί του στον καθρέφτη. Είχε την αίσθηση ότι η εικόνα ήταν παράταιρη. Το ίδιο του είχε πει και η Έλσι. Και η Έλσι πάντα ήξερε καλύτερα από εκείνον.

Φτάνοντας στην κορυφή της σκάλας, με το που πάτησε το πόδι του Στάνλεϊ το τελευταίο σκαλοπάτι, ακούστηκε ένας εκκωφαντικός κρότος. Οι δύο άντρες έστρεψαν τα όπλα τους προς πάσα κατεύθυνση.

Ο Στάνλεϊ αγνόησε την αίσθηση φόβου που τον διαπέρασε. Γνωρίζοντας πως

εκείνος έπρεπε να καθοδηγήσει τον Ρόμπερτ, τον διέταξε: «Εγώ θα πάω δεξιά, εσύ αριστερά».

«Και γιατί να μην έρθω μαζί σου; Τόση ώρα μαζί πηγαίναμε» σχολίασε εκείνος, ενώ το όπλο έτρεμε στα χέρια του, κάτι που ήταν εμφανώς ευδιάκριτο στον Στάνλεϊ.

«Και γιατί να μην βγάλεις τον σκασμό και να πας αριστερά, όπως σου είπα;»

Ο Ρόμπερτ έγενεψε καταφατικά, αν και το τρέμουλο που διαπερνούσε πλέον όλο του το σώμα έκανε έκδηλο ότι άλλη απόφαση ήλπιζε πως θα έπαιρνε ο Στάνλεϊ.

Άρχισαν και οι δύο να προχωρούν, ο καθένας στην πλευρά του, με προσοχή, σχεδόν στις μύτες των παπουτσιών τους, ώστε να μην κάνουν θόρυβο και προδώσουν τη θέση ή ακόμα και την παρουσία τους.

Κάποιος υπήρχε στο σπίτι. Το είχε νιώσει σχεδόν από την αρχή. Το ήξερε, του το ψιθύριζαν τα κόκαλά του, το κρύο που είχε τρυπώσει μέσα από τα ρούχα του, ο τρόπος με τον οποίο έτριζε το πάτωμα σε κάθε βήμα του. Άλλωστε κάποια πράγματα δεν χρειάζονται εμπειρία για να τα καταλάβεις. Τα ξέρει το σώμα σου, το ένστικτό σου.

Με αργά και προσεκτικά βήματα, ο νεαρός έφτασε σε ένα ψηλοτάβανο υπνοδωμάτιο, όπου το βάρος των βελούδινων κουρτινών δεν άφηνε το τσουχτερό κρύο να εισχωρήσει στο σπίτι. Τον είχε ήδη λούσει κρύος ιδρώτας και ο φόβος δεν τον άφηνε να ελέγξει σωστά τις κινήσεις του. Τόλμησε όμως να μπει στο δωμάτιο.

Σε κάθε του κίνηση άκουγε έναν περίεργο θόρυβο, σαν τρίξιμο ή και παφλασμό. Κοίταξε τριγύρω και έπειτα κάτω, στο πάτωμα, με το που αισθάνθηκε υγρασία στα πόδια του. Ήταν αδύνατο. Κι όμως! Εκεί, στη μέση του υπνοδωματίου, οι μπότες του είχαν σχεδόν βυθιστεί στο... νερό!

Προσπάθησε να εντοπίσει την πηγή. Ίσως ήταν ένας σπασμένος σωλήνας, ένα ανοικτό παράθυρο, μία τρύπα στο ταβάνι, κάτι. Τίποτα όμως.

Σκύβοντας αργά, ακούμπησε το χαλί με τα δάχτυλά του. Ήταν μούσκεμα, σαν το νερό να μην είχε έρθει από κάπου αλλά από το πάτωμα.

Μία δυνατή και διαπεραστική κραυγή τού έκοψε το αίμα και ο Ρόμπερτ τινάχτηκε απότομα όρθιος. Προσπαθώντας να παραμείνει ήρεμος, να κρατήσει την αναπνοή του επίπεδη, έκλεισε τα μάτια του και αφουγκράστηκε προσεκτικά. Σκέφτηκε τον Στάνλεϊ. Να ήταν η φωνή του που άκουσε ή κάποιου άλλου; Έμοιαζε όμως τόσο απότομη, τόσο απόκοσμη εκείνη η κραυγή...

Ξάφνου, κάτι έπεσε στο κέντρο του μετώπου του. Άπλωσε ενστικτωδώς το χέρι του για να προστατευτεί και άνοιξε τα μάτια. Ήταν νερό, απλώς νερό. Όμως, η

σταγόνα στο κέντρο του μετώπου του τον είχε ταραξει. Του θύμιζε βασανιστήριο.

Κάτι ερχόταν. Κάτι που έμοιαζε να προέρχεται από τα έγκατα της γης. Οι τρίχες στα χέρια του ανασπκώθηκαν. Πανικόβλητος, ο Ρόμπερτ κοίταξε τριγύρω. Πρόλαβε μόνο να δει την οροφή του δωματίου, λίγο πριν τον χτυπήσει ένας δυνατός κεραυνός.

Αδύνατο. Απόλυτα φονικό.

Όταν το σώμα του Ρόμπερτ έπεσε στο μουσκεμένο χαλί, εκείνος ήταν ήδη νεκρός και ο κεραυνός είχε αφήσει το γνωστό σημάδι επάνω του: φλέβες σε σχήμα δέντρου, σαν εκείνα που κουνούσε ο άνεμος στην καταιγίδα.

Παράλληλα, στην άλλη άκρη της έπαυλης, ο Στάνλεϊ προχωρούσε προσεκτικά σε έναν μακρύ διάδρομο. Αριστερά και δεξιά, οι τοίχοι ήταν στολισμένοι με αναγεννησιακούς πίνακες. Ανάμεσα σε σύννεφα και δέντρα, άνθρωποι και θεοί τον κοίταζαν και τα μάτια τους έμοιαζαν να τον ακολουθούν. Ο ντετέκτιβ ένιωθε να ζαλίζεται και πιάστηκε από τη χρυσή κουπαστή που υπήρχε κατά μήκος του διαδρόμου. Πόσο μακρύς ήταν άραγε; Μπορούσε να δει το τέλος του, τα βήματά του τον έφερναν όλο και πιο κοντά στη μακρινή σάλα, που έμοιαζε λουσμένη στο φως.

Ένας δυνατός κρότος ακούστηκε πίσω του και ο Στάνλεϊ έπιασε την καρδιά του. Συνοφρυώθηκε. Ήταν σαν κρότος από κεραυνό που έχει μόλις πέσει. Ακούστηκε όμως πολύ κοντά. Ήταν αδύνατο, αλλά θα μπορούσε να ορκιστεί ότι ο κεραυνός είχε πέσει μέσα στον Οίκο της Γοργόνας της Τύχης.

«Στραβάδι;» φώναξε ο Στάνλεϊ προς τα πίσω. «Τι έγινε;»

Ακίνητος, αφουγκράστηκε τη σιωπή. Τίποτα δεν την έσπασε. Όπου κι αν ήταν ο Ρόμπερτ, δεν μπορούσε να τον ακούσει. Τόσες πόρτες και τόσοι διάδρομοι, ο άνεμος που τις ανοιγόκλεινε όπως εκείνος ήθελε... Κάτι περίεργο συνέβαινε στο σπίτι. Έπρεπε να ανακαλύψει τι και να βρει τον άνθρωπο που κρυβόταν κάπου στα δωμάτιά του. Τον υπαίτιο για τα ειδικά εγκλήματα, για τα αποκρουστικά πτώματα στους κάτω ορόφους. Ο Στάνλεϊ ήταν σίγουρος πως ο Ρόμπερτ και εκείνος δεν ήταν μόνοι στον Οίκο. Τα δάχτυλά του έσφιξαν γύρω από το όπλο του.

Έφτασε στο τέλος του διαδρόμου. Μία πόρτα από δρυ οδηγούσε σε μία ακόμα αίθουσα με πολυτελείς πολυθρόνες, ξύλινο πάτωμα, πράσινους τοίχους και ένα πανέμορφο πιάνο Καρλ Μπέχσταιν να δεσπόζει στη μέση, με το καπάκι ανοιχτό, σαν να περίμενε κάποιον να το αγγίξει.

Ο Στάνλεϊ βεβαιώθηκε ότι ήταν μόνος στο δωμάτιο και έπειτα πλησίασε και ακούμπησε μαλακά τα πλήκτρα του. Πάντα του άρεσε το πιάνο. Εάν δεν είχε γίνει ντετέκτιβ, θα είχε γίνει μουσικός. Ήταν τόσο προσεκτικός που το άγγιγμά του

ήταν σαν χάδι στις χορδές του οργάνου.

Ένα ντο δίσση λύθηκε σε ένα ρε και επαναλήφθηκε· μια τρίλια που δημιουργήθηκε κατά λάθος από το χέρι του Στάνλεϊ γέμιζε τον χώρο και εκείνος σκέφτηκε πόσο ταιριαστή στην περίπτωση του ήταν η συγκεκριμένη μελωδία, με εκείνον μόνο σε ένα επιβλητικό σπίτι να ψάχνει τον δολοφόνο.

Ίσως η μελωδία να τον καλούσε κοντά του, να τελείωνε τη βασιανιστική αναμονή· το κρυφτό μεταξύ τους. Ο Στάνλεϊ είχε συλλάβει πολλούς κακοποιούς στο παρελθόν. Ένας δύο είχαν βρει καταφύγιο ακόμα και στο σπίτι. Κι όμως, αυτή η υπόθεση ήταν διαφορετική. Ο ντετέκτιβ δεν θα ευχαριστιόταν το «κυνήγι». Ήξερε ότι όσο πιο γρήγορα τελείωνε η ιστορία, τόσο το καλύτερο.

Επανέλαβε την τρίλια μία ακόμα φορά, ελπίζοντας πως αυτό ήταν αρκετό για να φέρει τον υπαίτιο αλλά και τον Ρόμπερτ κοντά του και προετοιμάστηκε.

Περιμένοντας για το τέλος, όποιο κι αν ήταν αυτό, γύρισε το κεφάλι του δεξιά και κοίταξε το μεγάλο παράθυρο στο βάθος του δωματίου. Πλησίασε. Παραδόξως είχε σταματήσει να βρέχει και ο ήλιος είχε εμφανιστεί μέσα από τα σύννεφα. Γι' αυτό το δωμάτιο ήταν λουσμένο στο φως. Τότε, πώς είχε ακούσει κρότο κεραυνού;

Ξαφνικά, κάτι άλλαξε. Ενστικτωδώς, ο αστυνομικός γύρισε προς την πόρτα και άκουσε έναν παφλασμό. Έστρεψε το βλέμμα του στο πάτωμα και είδε ότι οι μπότες του σιγά σιγά βυθίζονταν στο νερό, στο νερό που έμοιαζε να αναδύεται από το ξύλινο πάτωμα. Την ίδια στιγμή, το πιάνο ήταν σαν να πήρε ζωή. Η μουσική που είχε μόλις παίξει ακούστηκε ξανά και ξανά και ξανά, παρόλο που ο Στάνλεϊ είχε απομακρυνθεί από το πιάνο. Εκείνο συνέχιζε μόνο του πατώντας στις ίδιες νότες, όλο και πιο δυνατά, όλο και πιο γρήγορα.

Το μυαλό του Στάνλεϊ παρέμενε κολλημένο σε όσα έβλεπαν τα μάτια του και άκουγαν τα αυτιά του, στη μουσική και το παντελόني του, που τώρα ήταν βρεγμένο, καθώς η στάθμη του νερού ανέβαινε και στον ήχο, τον ήχο που είχε μόλις ακούσει στο βάθος του δωματίου. Έναν ήχο που προερχόταν από το νερό. Αδύνατον...

Ένας ακόμα παφλασμός ήρθε από τα δεξιά του και μετά από τα αριστερά του. Πριν προλάβει να σκεφτεί, το νερό είχε φτάσει μέχρι τη μέση του. Με τρόπο είδε ένα τεράστιο κύμα, ολόκληρο ωκεανό, να έρχεται καταπάνω του, έτοιμο να τον καταπιεί.

Ο Στάνλεϊ άρχισε να φωνάζει παλεύοντας με το νερό. Καλούσε τον Ρόμπερτ, ζητούσε βοήθεια και ούρλιαζε πανικόβλητος. Το δωμάτιο γέμιζε ολόένα και περισσότερο, η στάθμη ανέβαινε και το νερό είχε πλέον φτάσει στον λαιμό του. Τα πόδια του δεν ακουμπούσαν στο πάτωμα και σε μερικά μόνο δευτερόλεπτα

ο ντετέκτιβ βρέθηκε να κολυμπάει στο πλημμυρισμένο δωμάτιο του Οίκου, προσπαθώντας να πάρει αέρα από το κενό που έχει μείνει μεταξύ της οροφής και της επιφάνειας του νερού.

Του είχε μείνει χρόνος μόνο για μία τελευταία ανάσα, πριν βουτήξει για να βρει την έξοδο. Υπήρχε μόνο μία πόρτα στα δεξιά, κλειστή, αλλά αν μπορούσε να τη φτάσει... Δεν υπήρχε άλλη διαφυγή. Αυτή ήταν η μόνη του ελπίδα και το ήξερε. Την εντόπισε μέσα στο νερό, παρόλο που δεν ήταν καθαρό και το φως του ήλιου δεν μπορούσε να το διαπεράσει. Ξαφνικά συνειδητοποίησε πως ένιωθε την αμυχή που είχε στο μάγουλό του από το χθεσινό ξύρισμα να τσουζει. Το νερό ήταν θαλασσινό. Λες και με κάποιο τρόπο είχε μεταφερθεί η θάλασσα στο σπίτι.

Με τα χέρια και τα πόδια του να καίνε από την προσπάθεια, ο Στάνλεϊ βρέθηκε μπροστά από την πόρτα. Ακούμπησε το χέρι του στο πόμολο, αφού προηγουμένως εγκατέλειψε ακόμα και το όπλο του στο έλεος του ρεύματος και τράβηξε με όλη του τη δύναμη. Η πόρτα όμως δεν άνοιγε.

Η ανάσα του τελειώνει. Οι πνεύμονές του έκαναν ακούσιες συσπάσεις, ο λαιμός του έκαιγε και πίσω του, μέσα στο νερό, ένιωθε μια παρουσία να τον ακολουθεί. Με τα μάτια ορθάνοιχτα γύρισε και κοίταξε γύρω του. Μέσα στο νερό οι πολυθρόνες, οι πίνακες και το πιάνο έμοιαζαν να χορεύουν και στο σκοτάδι διέκρινε μια σκιά να κινείται με ιλιγγιώδη ταχύτητα και να έρχεται καταπάνω του.

Ο Στάνλεϊ πάγωσε. Δεν μπορεί να ήταν αυτό που υποψιαζόταν... Δεν ήταν μόνο η θάλασσα που είχε μπει στο σπίτι, ήταν και τα πλάσματά της.

Η σκιά εξαφανίστηκε και σχεδόν ανακουφισμένος, ο ντετέκτιβ έκανε μία ακόμα προσπάθεια να ξεφύγει από το πλημμυρισμένο δωμάτιο. Και τότε συνειδητοποίησε πως ίσως κάποιο από τα παράθυρα μπορούσε να τον βοηθήσει να αποδράσει. Ένα από αυτά ήταν πολύ κοντά του. Ήταν τόσο κουρασμένος που άφησε το ρεύμα του νερού να τον πάει προς το μέρος του. Δεν έπρεπε να αφήσει το όπλο του. Αν το είχε, θα μπορούσε να πυροβολήσει το τζάμι, αλλά ήταν πια αδύνατο να το βρει.

Με τα τελευταία ψήγματα δύναμης που του είχαν απομείνει, χτύπησε το γυαλί δυνατά με τη γροθιά του. Ξανά και ξανά. Και εκείνο άρχισε να ραγίζει.

Μέσα από το παράθυρο, πέρα από τις ρωγμές, ο Στάνλεϊ μπορούσε να δει το δάσος. Τα πράσινα δέντρα, τους θάμνους και λίγο πιο πέρα το υπόλοιπο χωριό. Το μυαλό και το σώμα του φώναζαν να πάρει μία ανάσα, ικέτευαν για λίγο αέρα που θα του έδινε ζωή, λίγο οξυγόνο, οτιδήποτε θα τον βοηθούσε να ξεφύγει από το υδάτινο φέρετρό του. Όμως, δεν ήταν μόνος στο δωμάτιο. Ένας απότομος ήχος τον έκανε να γυρίσει πανικοβλημένος για μία στιγμή, για να δει αν ήταν πίσω του

η σκιά. Κάποιος κολυμπούσε μαζί του. Τώρα ήταν σίγουρος.

Τα χέρια του είχαν πλέον ματώσει από τις μπουνιές που έριχνε απεγνωσμένα στο γυαλί και το κόκκινο χρώμα του είχε εισβάλει στο γκρι του νερού. Το αίμα όμως, το αίμα θα καλούσε τη σκιά. Θα το μύριζε. Κοίταξε τα ματωμένα χέρια του, έριξε μία κλεφτή ματιά πίσω και συνέχισε να χτυπάει το τζάμι, όλο και πιο αργά, νιώθοντας τις δυνάμεις του να τον εγκαταλείπουν.

Είχε ραγίσει για τα καλά. Τέσσερα ή πέντε χτυπήματα ακόμα θα μπορούσαν να του χαρίσουν την ελευθερία, τη ζωή. Όμως, εκείνη τη στιγμή, με την ελπίδα ακόμα στο μυαλό και την καρδιά, ο Στάνλεϊ το άκουσε. Το πλάσμα που ήταν πλέον κάτι παραπάνω από σκιά, που είχε μυρίσει το αίμα του, ο χειρότερος φόβος του, ήταν πραγματικότητα. Ήταν στο δωμάτιο και κολυμπούσε προς το μέρος του.

Παραδομένος, ο ντετέκτιβ γύρισε και κοίταξε τον μεγάλο μπλε καρχαρία κατάματα, ακριβώς τη στιγμή που το πλάσμα άνοιξε το στόμα του και τον κατασπάραξε.

Έξω από τον Οίκο της Γοργόνας της Τύχης, ο ήλιος είχε ξαποστάσει για λίγο στα κλαδιά των δέντρων και μία ηλιαχτίδα έπεφτε πάνω στη φωλιά ενός γλάρου που φρόντιζε τα μικρά του.



# Λιλιπούτεια Άρπινα

ΕΙΔΟΣ

Αερίδι της Θουμάνας

## ΧΩΡΑ

Ελλάδα, Κύπρος

## ΔΙΑΤΡΟΦΙΚΕΣ ΣΥΝΗΘΕΙΕΣ

Κυρίως άγριες

## ΔΥΝΑΜΕΙΣ

- Επιτίθενται με τη μορφή σμήνους και λεηλατούν έτι βρουν στο πέρασμά τους.
- Έχουν τη δύναμη να σηκώσουν μέχρι και είκοσι φορές το βάρος τους.

## ΑΔΥΝΑΜΕΙΣ

Ο έντονος θόρυβος

## ΕΠΙΒΡΑΔΥΝΣΗ ΑΠΟ ΑΛΑΤΙ

Salt deceleration measuring unit (Sadmyn)

2 λεπτά



ΥΨΟΣ

30 εκατοστά

ΚΙΛΑ

500 γραμμάρια

Ο Γιάννης Χατζηγεωργίου γεννήθηκε στην Αθήνα. Από πολύ μικρή ηλικία τον κέρδισε η αγάπη του για το γράψιμο, με αποτέλεσμα να ασχοληθεί με τη συγγραφή θεατρικών έργων, παραμυθιών και ποιημάτων. Το πρώτο του έργο με τίτλο «Ζιακ, η έκλειψη» εκδόθηκε από τις εκδόσεις Anubis το 2018. Παράλληλα, τον κέρδισαν η υποκριτική και η μουσική. Έχει παίξει τόσο στην τηλεόραση όσο και στο θέατρο σε πρωταγωνιστικούς ρόλους.

- ✓ «İki yaka bir ismail», ATV (2012)
- ✓ «Ταμάμ», ANT1 (2014-2017)
- ✓ «Παρθένα ζωή», ANT1 (2017-2018)
- ✓ «Όσο έχω εσένα», (2018-2019)
- ✓ «Σπίτι είναι», ALPHA (2019-2020)
- ✓ Μιούζικαλ «Barbarella: The 80s Musical», Θέατρο Πειραιώς (2014-2015)
- ✓ «Οικογένεια Άνταμς», θέατρο Βέμπο (2016-2017)



Επίσης, έχει κάνει μεταγλώττιση στην ταινία «Τραγούδα» (2018), ενώ τον συναντάμε και ως frontman του συγκροτήματος Substance.

Η Χρύσα Γκούτζιου γεννήθηκε στη Χαλκίδα το 2001. Αποφοίτησε στην Κατερίνη και σπουδάζει στο τμήμα Ψηφιακών Τεχνών και Κινηματογράφου. Μέσω της σχολής της ασχολήθηκε ερασιτεχνικά με τη συγγραφή σεναρίων. Η αγάπη της για αυτήν την οδήγησε αργότερα στη δημιουργία ιστοριών μικρού μήκους.

